

“El porno és un negoci petit i bastant ruïnós”

Convertit en l'impulsor del cinema porno en general i del català en particular durant els noranta, José María Ponce (Madrid, 1954) ha fet del sexe la seua forma de vida. Director de revistes “per a homes” com ara ‘Chic’, ‘Hustler’ o ‘Sadomaso’, va fundar el Festival Internacional de Cinema Eròtic de Barcelona i ha descobert actors que avui triomfen a nivell mundial, com Nacho Vidal.

Establert a Barcelona des dels anys vuitanta, José María Ponce va ser el primer director de cinema X que va començar a dotar les seues pel·lícules d'una presència de la qual, fins llavors, mancava el gènere. Títols com ara *Los vicios de María* (1993), *Venganza sexual* (1994) o *Club privado* (1995) van revitalitzar el trist panorama pornogràfic català apostant per històries acurades pròximes al cinema convencional i un *star-system* de noves cares catalanes, avui plenament consolidades internacionalment, cas de Nacho Vidal, Max Cortés, Toni Ribas o la seua esposa, Sophie Evans. Ponce reflexiona en aquesta entrevista sobre la situació actual de la indústria pornogràfica i del Festival Internacional de Cinema Eròtic de Barcelona, que ell va fundar fa més d'una dècada.

—És vostè un director porno reputat, però darrerament té problemes per traure avant els seus nous films. Per què? Pensa que no el consideren prou?

—És un problema econòmic. Els productors solament volen fer *gonzos* barats, càstings amb actors joves i porno porqueria. Personalment, penso que així es carreguen el mercat, però la tendència és aquesta. Les meues pel·lícules, en relació amb la dimensió de la indústria espanyola, són cares. Avui dia, per amortitzar una pel·lícula de cert pressupost, s'ha de distribuir per tot el món. I això, ací, solament ho pot fer una empresa com Private. A pesar del que la gent es pensa, el porno és un negoci petit i bastant ruïnós.

—En quants dies i amb quants diners es pot arribar a rodar un film porno?

—Les meues pel·lícules costen entre 60.000 i 90.000 euros i les puc rodar entre set i deu dies. Normalment en Beta-cam, és a dir, en format vídeo. A Europa ja fa molt que no es roda en 35 mm. Però abans cal fer una feina de preproducció i després una de postproducció. En total, una pel·lícula em costa entre dos i quatre mesos, com a mínim. Suppose que hi ha gent que roda un *gonzo* amb 3.000 o 4.000 euros i en un parell de dies, però, francament, no he treballat mai així.

—Hi ha molta gent que pensa que qualsevol pot ser actor porno. S'equivoquen?

—Rotundament. La gent es pensa que si carden amb la nòvia o amb el nòvio poden cardar també davant una càmera, però fer una escena porno no és solament cardar. Els professionals porten una vida sana i equilibrada. Van al gimnàs, cuiden la seua alimentació i eviten els excessos, almenys de manera quotidiana. Quan roden necessiten tenir un alt poder de concentració i una molt bona forma física. La veritat, quan he provat algú que no era professional, no ha funcionat mai.

—Quan es va traslladar a viure a Barcelona? Per què?

—Vaig venir a Barcelona de vacances. L'any 1980. Passava sovint per la ciutat, sobretot camí de Formentera. I m'agradava molt. En aquella època jo era hippy i m'encantava el Mediterrani. Avui, continue sent hippy, encara que vell, i em continua agradant molt el Mediterrani. La *movida* de Madrid encara no havia esclatat i Madrid m'avorria. Havia treballat en la ràdio, en Onda 2, que va ser l'FM que va servir

de trampolí als grups de la *movida*, però quan vaig venir a Barcelona ja havia deixat la ràdio i professionalment les coses no m'anaven molt bé. Vaig pensar que Barcelona era un lloc tan bo com qualsevol altre per viure, potser millor.

—Com veu el moment actual del porno del nostre país? Després d'uns anys d'expansió ha entrat en crisi?

—Aquí el porno està a punt de morir, si no ha mort ja.

—És molt negatiu vostè, no?

—Gens ni mica, és la trista realitat. El negoci està en coma profund.

—Quina ha estat la seua millor època?

—A finals des noranta es va crear una espècie de *star-system* i el Festival de Barcelona generava molta activitat. Les xiques volien ser actrius i s'esforçaven per aprendre i professionalitzar-se. Eren els temps de María de Sánchez, Candela, Macarena de la Vega, Rebeca Dante, etcètera. Van eixir directors i productors nous i també hi havia una crítica independent. Fins i tot rodàvem amb actrius de talla internacional, com Nina Hartley.

—Es pot parlar de porno català?, de directors, actors, actrius pel·lícules...?

—La indústria del cinema X sempre ha estat muntada a Barcelona. Deu ser cosa de tradició, de proximitat amb la frontera francesa i de tolerància. Catalunya sempre ha estat més oberta, més europea. Una altra cosa són els continguts. Jo pense que l'únic que ha buscat arguments i temes catalans ha estat Conrad Son.

—Un dels màxims responsables de descobrir grans actors porno catalans que actualment triomfen al món ha estat vostè. Què recorda dels primers temps de Nacho Vidal, Toni Ribas, Max Cortés o Sara Bernat?

—Recorde la seua inseguretat. Tenien moltes ganes, però també molts dubtes. Volien ser professionals, però faltava feina. Hi havia molta il·lusió. Recorde que en el primer guió de *Perras callejeras* no hi havia paper per a Sara Bernat, que en aquella època estava començant. Va venir a veure'm al despatx i començà a plorar. Volia estar en la pel·lícula fóra com fóra. La veri-

José María Ponce apareix en aquesta imatge al costat de l'esclava que ell mateix mantenia; Ponce és un iniciador del sadomasoquisme que sempre ha lluitat per traure a la llum la pornografia i les seues circumstàncies; ara creu que són temps difícils per al sector.

tat, ara com ara, no m'imagino una actriu plorant per un paper.

—I aquesta excel·lent generació d'actors i actrius té relleu?

—No, desgraciadament tot això s'ha perdut.

—El fundador del Festival Eròtic de Barcelona va ser vostè, fa deu anys. Com recorda aquells primers temps del Festival, quan se celebrava al Poble Espanyol?

—En tinc records contradictoris. Hi posàvem molta il·lusió i moltes ganes. La intenció era fer un festival de cinema de gènere, però amb la festa pròpia d'un tema com el cinema X. Els primers anys va créixer d'una manera increïble i això ens va desbordar una mica, però, en general, ho passàvem bé. Després, recorde també l'angoixa per les aglomeracions i les taquilles tancades per excés de públic. El pitjor problema del Poble Espanyol era la capacitat, massa petita. I la millor qualitat, l'ambient que s'hi creava.

—Quan es va desvincular del Festival?

—Me'n vaig desvincular en la setena edició i la realitat és que me'n va tirar el sector. Em fa l'efecte que no acceptaven que un barbut independent, sense cap capital, portara les regnes del Festival. Es veritat que jo n'estava cansat i que no vaig lluitar per mantenir-me al capdavant.

—Com veu el Festival ara que ha fet el seu desè aniversari?

—S'ha convertit en una mena de comiat de solter gegant. Els organitzadors han estat incapaços de trobar un director que em substituïra i se'ls ha escapat de les mans. Han omplert el recinte d'escenaris i d'actuacions barates i han abandonat tota activitat pròpia d'un festival de cinema. Ja ni tan sols no hi ha projeccions. Em sembla una vergonya, un mostrador del pitjor aspecte, d'allò més caspós del sector.

—És vostè un aficionat al sadomasoquisme. Com veu l'oferta d'una ciutat com Barcelona en aquest sentit?

—Ara no hi estic molt vinculat, a l'escaena sadomaso, però sembla que s'hi mou alguna cosa. S'han obert botigues i clubs i es fan festes peròdiques.

—També va arribar a dirigir els seus propis vídeos de sadomasoquisme, no?

—Aquells vídeos van ser una broma entre amics. No hi havia cap pressupost i es van rodar en un cap de setmana llarg. Un pont potser. La cosa més curiosa és que van quedar prou bé, i això demostra que es poden fer coses sense necessitat de molts diners.

—Fins i tot va arribar a posseir una esclava. Com va anar aquella experiència?

—Dit així, sona molt fort. Però he d'aclarir que aquesta relació era fruit d'un consens i va ser una relació molt més emocional i romàntica del que la gent es puga pensar. Va ser una experiència molt intensa, molt forta. Naturalment no hi havia cap mena d'exploatació ni res d'això. Teníem una relació eròtica basada en un contracte i tots dos vam complir els termes pactats. Quan aquesta relació ens va deixar d'enriquir i es va convertir en monòtona, ho deixàrem córrer. Però encara som molt bons amics.

—Sol anar a locals d'espectacles en directe, com el Bagdad?

—No, no hi vaig. Abans hi anava quasi tots els dies, perquè el món del porno barcelonès girava al voltant del Paral·lel; de l'Arnau, del Falis Bar, del Bagdad. L'oficina del Festival i el meu propi domicili estaven molt prop i tots aquests llocs eren punt de reunió. Eixies a fer una cervesa i et trobaves la Lea Martini, la Sophie Evans o Nacho i Sara. Tot això s'ha acabat. Ara la gent passa més temps a Budapest, a Praga o a Los Angeles que no a Barcelona. I ja no hi ha punts de reunió.

—La implantació d'Internet, de quina manera pot afectar la indústria porno?

—Supose que en la mateixa mesura que afecta la indústria de la música, la de l'art o la del cinema. D'aquí molt poc totes les pel·lícules, totes les cançons i quasi totes les coses les descarregarem de la xarxa. Internet encara està en bolquers, però les possibilitats són immenses.

Manuel Valencia

exposició

Càtars i trobadors

Occitània i Catalunya: renaixença i futur

Museu d'Història de Catalunya - Fins al 27 de juliol